

Arrest

nr. 139 653 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat B. LOOS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Tezein gelegen in het district Surobi van de provincie Kabul. U ging er tot de achtste graad naar school. U ondervond problemen in Afghanistan ten gevolge van uw jarenlange clandestiene relatie met Fatima, een dorpsgenote van u waarmee u samen opgroeide. Nadat uw huwelijksaanzoek door haar familie werd geweigerd werd Fatima uitgehuwd aan een andere man. Zij ontvluchtte haar nieuwe echtgenoot echter kort daarop en zocht na haar vlucht een schuilplaats bij uw familie. Toen haar broers haar schuilplaats vernamen kwamen zij naar uw huis en schoten haar neer. Ook een broer van u werd tijdens dit incident neergeschoten en stierf. Vervolgens kreeg u problemen in het dorp, inclusief met uw familie en uw schoonfamilie, omdat door dit incident uw clandestiene relatie met Fatima aan het licht kwam. U

verklaarde verder ook problemen te ondervinden met de taliban omdat uw broers S.(...) A.(...) en D.(...) A.(...) respectievelijk voor de politie en voor het Afghaanse leger werkten. De taliban zou u willen inlijven. Op 18 juli 2011 kwam u aan in België en op 20 juli 2011 diende u uw eerste asielaanvraag in. Uw eerste asielaanvraag werd op 27 juni 2013 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens gebrek aan samenwerking tijdens de asielprocedure. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 9 januari 2014. Op 13 maart 2014 dient u een tweede asielaanvraag in. U steunt zich voor uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als bij uw eerste asielaanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: 4 foto's met daarop u en uw broer, de taskara van uw broer D.(...) A.(...), de taskara van uw broer S.(...) A.(...), een verslag van de jirga tussen twee stammen waarin werd besloten u uit te leveren aan de Husseinkhel stam, een brief van de dorpsraad ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan, het bewijs van B-post dat u een aangetekend schrijven nooit hebt kunnen ontvangen en twee enveloppes waarin de originele documenten werden verstuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw relatie met Fatima niet aannemelijk. Zo weet u bijzonder weinig te vertellen over deze relatie. Uit uw verklaringen blijkt ook dat indien u al een relatie zou hebben gehad, deze erg beperkt moet zijn geweest. U stelde immers dat uw ontmoetingen met Fatima steeds erg kort van duur waren, een minuutje of zo (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook over het verloop van de relatie, kan u weinig meer vertellen dan dat 'de relatie groeide daardat u ouder werd en dat dit bleek omdat u meer en meer gelukkig werd, wanneer u haar zag' (gehoorverslag CGVS p.16). U weet ook weinig over de familie van Fatima. Van haar drie broers weet u hun professionele activiteiten niet te kaderen. Het enige wat u hierover weet te zeggen is dat twee van hen zeiden dat ze soms naar Jalalabad gingen en u weet eveneens dat ze ook landen cultiveerden. Welke functie zij echter bekleedden en waar zij hun inkomsten - buiten de opbrengst van de landerijen - vandaan haalden weet u niet (CGVS, p. 5). Van een broer van Fatima weet u dat hij bij de taliban was, maar u kan hierover niet meer uitweiden. U zegt dat dit alles is wat u weet. De rol die hij bij de taliban vervulde, daarover weet u niets (CGVS, p. 5). Uw gebrek aan kennis over de gezinssituatie van Fatima is des te meer bevreemdend, daar zij slechts op op 4 minuten lopen van uw huis woonde. U groeide samen op in een rurale gemeenschap (CGVS, p. 4) waar iedereen volgens uw eigen verklaringen in contact stond met elkaar (CGVS, p. 16). Bovendien was u van plan te trouwen met haar en deed uw moeder een huwelijksaanzoek in uw naam (CGVS, p. 3). Dat u dus zo weinig weet over haar familie dat afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

U kunt ook geen enkele concrete informatie geven over de motivatie van Fatima's familie om uw huwelijksaanzoek niet te aanvaarden. U zou nochtans altijd goed overeen gekomen zijn met hun familie (CGVS, p. 7). Naar de redenen kunt u alleen maar gissen geeft u aan. U gaat ervan uit dat de activiteiten van uw broers bij de politie en bij het leger de reden zijn. Dat u niet luisterde als haar broer vertelde over de taliban, zou ook kunnen meespelen in de beslissing zegt u (CGVS, p. 6). Uw argumentatie is echter enkel op veronderstellingen en vage aannames gebaseerd. Het is vreemd dat u over de reden van dit weigeren zo vaag bent. Een huwelijk is immers een zeer belangrijke gebeurtenis met verstrekken gevolgen. Men mag dus aannemen dat er onderzoek werd gedaan naar de positie van de familie van Fatima in deze aangelegenheid. Dat u dus niet meer weet te vertellen over de reden van hun weigering en dat deze weigering als een complete verrassing kwam (CGVS, p. 6) doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Over het huwelijk dat Fatima aanging met een andere man, kan u ook geen details verschaffen. Zo weet u niets te vertellen over de problemen die zij had met haar man, noch waarom ze hem uiteindelijk is ontvlucht (CGVS, p. 6 en 7). Dat u hierover in het geheel niet kunt vertellen is echter onaannemelijk gezien het belang dat deze relatie voor u had. Fatima was immers jarenlang uw grote liefde en u woonde samen in een dorp waar volgens uw verklaringen iedereen in nauw contact stond met elkaar. Bovendien verklaarde u dat zij na haar vlucht naar uw huis kwam en met thee werd ontvangen door uw moeder (CGVS, p. 7). Men kan er dus van uitgaan dat er toch een aantal woorden van uitleg werden gewisseld tussen uw moeder en haar bij zo een uitzonderlijke en abnormale situatie. Uw totaal gemis aan informatie over wat kon zijn fout gelopen in het huwelijk is dan ook onwaarschijnlijk.

Verder zou u problemen hebben ondervonden hebben met de taliban in Afghanistan. Meer bepaald wilden zij dat u zich bij hen vervoegde, omdat uw broers reeds aan de kant van de Afghaanse autoriteiten streden.

U legt echter bijzonder vage en gebrekkige verklaringen af over de werkzaamheden van uw broers.

Van uw broer S.(...) A.(...), een politieagent, moet worden opgemerkt dat u niet weet welke functie hij bekleedde (CGVS, p.11), noch weet wat zijn titel was (CGVS, p. 11). Gevraagd naar zijn dagelijkse activiteiten als politieagent moet u het antwoord eveneens schuldig blijven. Men mag toch verwachten dat u meer kent van uw broers activiteiten bij de politie, te meer omdat u zijn activiteiten als een van de redenen aankaart waarom u wordt vervolgd in uw land. Gezien de afwezigheid van gedetailleerde informatie over het werk van uw broer als politieagent, kan het CGVS ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het beroep van uw broer niet correct inschatten.

Ook over uw andere broer, D.(...) A.(...), die in het leger zat, weet u weinig. Zijn precieze titel kent u niet. Hij zou "sergeant of iets dergelijks" zijn (CGVS, p. 13). Naast de vaststelling dat uw verklaring vaag blijft is zij tegenstrijdig met informatie op de documenten die u indient waarop vermeld staat dat uw broer 1ste luitenant is. Voorts kunt u niet zeggen welke taken uw broer had bij het leger (CGVS, p. 13) noch weet u of hij al dan niet samenwerkte met internationale troepenmachten (CGVS, p. 13). Dit zijn essentiële feiten waarvan mag worden aangenomen dat u er van op de hoogte zou moeten zijn, te meer omdat u net omwille van de activiteiten van uw broer ook door de taliban zou worden geviséerd en u ze aanhaalt als een reden voor uw vlucht uit Afghanistan.

Het gebrek aan kennis over de activiteiten van uw broers leidt tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun functies bij de politie en het leger. Hieruit volgt dat ook uw mogelijke problemen met de taliban die u daardoor zou ondervinden ontkracht worden.

Aan een nakende gedwongen rekrutering door de taliban kan bijgevolg ook geen geloof meer worden gehecht, gezien de aanleiding hiervoor, zoals u zelf zegt, uw clandestiene relatie met Fatima en de activiteiten van uw broers waren. Beide elementen in uw asielrelaas zijn echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, ongeloofwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Afghanistan, zodat t.a.v. u niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets veranderen. Uit de vier foto's die u indient kan geen enkele conclusie worden getrokken. Men kan uit deze foto's niet zonder meer besluiten dat de mensen afgebeeld uw broers zouden zijn, noch kan aan de hand van deze foto's worden besloten dat deze broers werkzaam zijn bij de politie of het leger in Afghanistan. Zij dragen dus niet bij aan uw asielrelaas. Ook de taskara van uw beide broers kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet tenietdoen. Zij zeggen immers enkel iets over de identiteit van deze mensen, niets over hun werkzaamheden. Tot slot kan ook aan de brief van de dorpsouderen en de brief van de jirga betreffende uw problemen in Afghanistan geen waarde worden toegekend. Naast het feit dat informatie uit een dezer documenten niet overeenkomt met uw verklaringen (zoals hierboven uiteengezet) moet eveneens worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten. Aan hen kan slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval was. Tot slot moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het bewijs van B-post dat u een aangetekende zending op uw naam nooit in ontvangst hebt kunnen nemen kan evenmin de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te niet doen. Men kan namelijk op geen enkele manier nagaan welke documenten in dit pakket zaten. Gezien het ongekenne documenten zijn waarvan men de inhoud niet kent kunnen zij moeilijk als argument in deze beslissing worden gebruikt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Surobi, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder zware gevolgen voor burgerbevolking. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. Sporadisch ontploffen IED's op de toegangswegen naar Kabul. Meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren. Bovendien zijn deze IED's meestal van het type RCIED of magnetische IED. Dit wijst erop dat AOG's burgers tracht te sparen van dit geweld. Toch is dit geen zekerheid: in juni veroorzaken twee RCIED's in het district Musayi twee burgerdoden. In augustus mist een RCIED in het district Paghman zijn doel (een wagen met personeel van het ministerie van defensie) en raakt een bus: daarbij komen acht mensen om, waaronder toevallig één soldaat. Geenszins kan echter besloten worden dat er in het district Surobi een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surobi van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Kalakan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen de artikelen 48/2 tot en met. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003, van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 2013 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 27 juni 2013 afgewezen wegens een gebrek aan medewerking. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 116 666 van 9 januari 2014.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag.

2.8. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: “U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw relatie met Fatima niet aannemelijk. Zo weet u bijzonder weinig te vertellen over deze relatie. Uit uw verklaringen blijkt ook dat indien u al een relatie zou hebben gehad, deze erg beperkt moet zijn geweest. U stelde immers dat uw ontmoetingen met Fatima steeds erg kort van duur waren, een minuutje of zo (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook over het verloop van de relatie, kan u weinig meer vertellen dan dat ‘de relatie groeide daardat u ouder werd en dat dit bleek omdat u meer en meer gelukkig werd, wanneer u haar zag’ (gehoorverslag CGVS p.16). U weet ook weinig over de familie van Fatima. Van haar drie broers weet u hun professionele activiteiten niet te kaderen. Het enige wat u hierover weet te zeggen is dat twee van hen zeiden dat ze soms naar Jalalabad gingen en u weet eveneens dat ze ook landen cultiveerden. Welke functie zij echter bekleedden en waar zij hun inkomsten - buiten de opbrengst van de landerijen - vandaan haalden weet u niet (CGVS, p. 5). Van een broer van Fatima weet u dat hij bij de taliban was, maar u kan hierover niet meer uitweiden. U zegt dat dit alles is wat u weet. De rol die hij bij de taliban vervulde, daarover weet u niets (CGVS, p. 5). Uw gebrek aan kennis over de gezinssituatie van Fatima is des te meer bevreemdend, daar zij slechts op op 4 minuten lopen van uw huis woonde. U groeide samen op in een rurale gemeenschap (CGVS, p. 4) waar iedereen volgens uw eigen verklaringen in contact stond met elkaar (CGVS, p. 16). Bovendien was u van plan te trouwen met haar en deed uw moeder een huwelijksaanzoek in uw naam (CGVS, p. 3). Dat u dus zo weinig weet over haar familie dat afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

U kunt ook geen enkele concrete informatie geven over de motivatie van Fatima’s familie om uw huwelijksaanzoek niet te aanvaarden. U zou nochtans altijd goed overeen gekomen zijn met hun familie (CGVS, p. 7). Naar de redenen kunt u alleen maar gissen geeft u aan. U gaat ervan uit dat de activiteiten van uw broers bij de politie en bij het leger de reden zijn. Dat u niet luisterde als haar broer vertelde over de taliban, zou ook kunnen meespelen in de beslissing zegt u (CGVS, p. 6). Uw argumentatie is echter enkel op veronderstellingen en vage aannames gebaseerd. Het is vreemd dat u over de reden van dit weigeren zo vaag bent. Een huwelijk is immers een zeer belangrijke gebeurtenis met verstrekken gevolgen. Men mag dus aannemen dat er onderzoek werd gedaan naar de positie van de familie van Fatima in deze aangelegenheid. Dat u dus niet meer weet te vertellen over de reden van hun weigering en dat deze weigering als een complete verrassing kwam (CGVS, p. 6) doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

(...)

Verder zou u problemen hebben ondervonden hebben met de taliban in Afghanistan. Meer bepaald wilden zij dat u zich bij hen vervoegde, omdat uw broers reeds aan de kant van de Afghaanse autoriteiten streden.

U legt echter bijzonder vage en gebrekkige verklaringen af over de werkzaamheden van uw broers.

Van uw broer S.(...) A.(...), een politieagent, moet worden opgemerkt dat u niet weet welke functie hij bekleedde (CGVS, p.11), noch weet wat zijn titel was (CGVS, p. 11). Gevraagd naar zijn dagelijkse activiteiten als politieagent moet u het antwoord eveneens schuldig blijven. Men mag toch verwachten dat u meer kent van uw broers activiteiten bij de politie, te meer omdat u zijn activiteiten als een van de redenen aankaart waarom u wordt vervolgd in uw land. Gezien de afwezigheid van gedetailleerde informatie over het werk van uw broer als politieagent, kan het CGVS ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het beroep van uw broer niet correct inschatten.

Ook over uw andere broer, D.(...) A.(...), die in het leger zat, weet u weinig. Zijn precieze titel kent u niet. Hij zou “sergeant of iets dergelijks” zijn (CGVS, p. 13). Naast de vaststelling dat uw verklaring vaag blijft is zij tegenstrijdig met informatie op de documenten die u indient waarop vermeld staat dat uw broer 1ste luitenant is. Voorts kunt u niet zeggen welke taken uw broer had bij het leger (CGVS, p. 13) noch weet u of hij al dan niet samenwerkte met internationale troepenmachten (CGVS, p. 13). Dit zijn essentiële feiten waarvan mag worden aangenomen dat u er van op de hoogte zou moeten zijn , te

meer omdat u net omwille van de activiteiten van uw broer ook door de taliban zou worden gevisieerd en u ze aanhaalt als een reden voor uw vlucht uit Afghanistan.

Het gebrek aan kennis over de activiteiten van uw broers leidt tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun functies bij de politie en het leger. Hieruit volgt dat ook uw mogelijke problemen met de taliban die u daardoor zou ondervinden ontkracht worden.

Aan een nakende gedwongen rekrutering door de taliban kan bijgevolg ook geen geloof meer worden gehecht, gezien de aanleiding hiervoor, zoals u zelf zegt, uw clandestiene relatie met Fatima en de activiteiten van uw broers waren. Beide elementen in uw asielrelaas zijn echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, ongeloofwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Afghanistan, zodat t.a.v. u niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets veranderen. Uit de vier foto's die u indient kan geen enkele conclusie worden getrokken. Men kan uit deze foto's niet zonder meer besluiten dat de mensen afgebeeld uw broers zouden zijn, noch kan aan de hand van deze foto's worden besloten dat deze broers werkzaam zijn bij de politie of het leger in Afghanistan. Zij dragen dus niet bij aan uw asielrelaas. Ook de taskara van uw beide broers kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet tenietdoen. Zij zeggen immers enkel iets over de identiteit van deze mensen, niets over hun werkzaamheden. Tot slot kan ook aan de brief van de dorpsouderen en de brief van de jirga betreffende uw problemen in Afghanistan geen waarde worden toegekend. Naast het feit dat informatie uit een dezer documenten niet overeenkomt met uw verklaringen (zoals hierboven uiteengezet) moet eveneens worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Afgaanse documenten. Aan hen kan slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval was. Tot slot moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het bewijs van B-post dat u een aangetekende zending op uw naam nooit in ontvangst hebt kunnen nemen kan evenmin de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te niet doen. Men kan namelijk op geen enkele manier nagaan welke documenten in dit pakket zaten. Gezien het ongekende documenten zijn waarvan men de inhoud niet kent kunnen zij moeilijk als argument in deze beslissing worden gebruikt."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker het motief bekritiseert dat stelt dat verzoeker 'bijzonder weinig te vertellen had over deze relatie' meent hij dat de verwerende partij hier over het hoofd ziet dat men het westerse concept van een relatie niet zomaar kan toepassen op de Afgaanse situatie. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor duidelijk aan dat de zeden en gewoonten in Afghanistan verschillen met de onze. In Afghanistan kunnen twee personen niet zomaar een relatie hebben en vrij met elkaar omgaan. Verzoeker kon niet ongestoord *daten* met het meisje waarop hij zijn oog had laten vallen. Hij diende de tradities te respecteren, en moest zich beperken tot korte en stiekeme contacten met zijn dorpsgenote. Verzoeker liet dan ook zijn moeder de hand vragen van Fatima. Verzoeker mag dan naar Westerse normen een beperkte relatie hebben gehad met Fatima, dit wil nog niet zeggen dat hij hierdoor niet in de problemen kan komen. Het meisje waarop hij zijn oog had laten vallen ontvluchtte immers haar echtgenoot en haar familie en zocht haar toevlucht tot het huis van verzoekers familie. Dit vormde de aanleiding voor het conflict en de vrees voor vervolging van verzoeker door de familie van Fatima. Verzoeker ziet niet in wat hieraan ongeloofwaardig zou zijn.

De Raad wijst erop dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De commissaris-generaal stelde niet alleen terecht vast dat

verzoekers ontmoetingen met Fatima steeds erg kort van duur waren, maar ook dat verzoeker over het verloop van de relatie slechts kan vertellen dat de relatie groeide doordat hij ouder werd en dat dit bleek omdat hij meer en meer gelukkig werd, wanneer hij haar zag. Tevens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht stellen dat verzoeker ook weinig weet over de familie van Fatima. Met de voormelde kritiek doet verzoeker geen afbreuk aan het geheel van deze pertinente vaststellingen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen concrete informatie kon geven over de motivatie van Fatima's familie om het huwelijksaanzoek te weigeren, stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor wel degelijk de redenen kon aangeven waarom naar zijn mening het huwelijksaanzoek werd geweigerd. De Raad kan samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststellen dat verzoekers verklaringen tijdens het gehoor omtrent de redenen van de weigering van het huwelijksaanzoek enkel gebaseerd zijn op veronderstellingen en eigen bedenkingen. Het gegeven dat verzoeker niet meer weet te vertellen over de reden van de weigering buiten eigen bedenkingen en dat deze weigering als een complete verrassing kwam (stuk 6, gehoorverslag, p. 6) doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer over deze weigering kan weergeven. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker concrete informatie van de familie zelf inzake hun weigering zou trachten te bekomen of minstens hierin geïnteresseerd zou zijn.

De vragen die verzoeker zich desbetreffend in zijn verzoekschrift stelt zijnde *“Wordt in Afghanistan een afwijzing van een huwelijksaanzoek steevast uitgebreid gemotiveerd? Geldt hier een motiveringsplicht? Op welke landeninformatie baseerde verwerende partij deze aanneming dan?”* en de richtlijnen van het UNHCR zijn niet bij machte om voormelde concrete vaststellingen te weerleggen.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen geenszins doorleefd zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker na de huwelijksweigering het meisje zag en dat zij voorstelde om samen te ontsnappen (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Ook verklaarde verzoeker dat hij het meisje na haar huwelijk zag en dat zij had gezegd *“nu ben je afgekoeld want ze hebben mij aan iemand anders gegeven”* waarop verzoeker had geantwoord *“we zullen zien”* (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Het getuigt van bijzonder weinig emotionele betrokkenheid van verzoeker waar hij, nadat zijn huwelijksaanzoek onverwacht werd geweigerd waarvoor hij overigens nooit een reden kreeg en zijn vriendin eerder had voorgesteld om samen te ontsnappen, enkel wanneer hij haar terugziet kan zeggen *“we zullen zien”*. Dergelijke algemene en vage verklaringen doen mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aanhaalt in de bestreden beslissing. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district Surobi in de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014) die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de noordelijke districten van de provincie Kabul relatief rustig zijn. Er komt nauwelijks berichtgeving over veiligheidsincidenten uit deze districten. Uit een bevraging van Pajwok van enkele burgers uit de noordelijke districten blijkt dat zij grotendeels tevreden zijn over de veiligheidssituatie in hun districten. Verder blijkt dat Kabul onderaan de lijst van UNOCHA, gemaakt op basis van gegevens van de afgelopen drie jaar, staat van provincies waar een mogelijke escalatie van het geweld kan plaatsvinden. In de provincie Kabul loopt een burger zevenmaal minder risico om door het conflict geaffecteerd te worden dan buiten deze provincie. Naar de toekomst toe is de kans op escalatie in 2014 driemaal kleiner in de provincie Kabul dan erbuiten. UNHCR deelt Kabul in onder de ‘relatief veilige provincies’. In bijna elk district van de provincie tekende UNOCHA een lichte daling op van het aantal veiligheidsincidenten.

Ook bepaalt de informatie dat het vanouds meest onrustige district van de provincie Kabul, Surobi in 2013 bijna uitsluitend in het nieuws kwam door ernstige overstromingen in de maand augustus. Uit de sporadische incidenten die zich voordoen kan niet worden afgeleid dat er in Surobi een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat Surobi vermeldt wordt in een artikel van december 2013 als district waar de burgers zich zorgen maken over de veiligheidssituatie, dient te worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op de nabijheid van onveilige districten in de provincies Kapisa, Laghman en Nangarhar. Hiermee toont verzoeker niet aan dat er in Surobi een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wenst bovendien op te merken dat waar verzoeker verwijst naar de UNHCR *Guidelines* van 6 augustus 2013 om aan te tonen dat het district volledig in handen is van anti-overheidselementen, de Raad vaststelt dat het desbetreffend gaat over informatie van 2012, hetgeen aldus geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen omtrent de actuele situatie in Surobi.

De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Surobi in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Surobi in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF